

Illustreret Tidende

Nr. 583.

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 27. November 1870.

2 Kdr. Sjædingaart.

12te Bind.

Indhold.

Vigtighed, af B. C. — Ved Thorvaldsens Hundreaars-Fest, Digt af A. Munch. — Krigen mellem Frankrig og Preussen. XVIII. Af J. C. M. — Danmark, en Fortælling af Bendix Hansen. (Sluttet.) — Meddelelser af Blandt Indhold.

Vigtighed.

(Af B. C.)

Dersom vi Mennesker alle-sammen vare naturlige og ligefremme; dersom vi ved enhver Leilighed sagde vor Mening rent ud og ligesaa ærligt tilstod det, hvergang vi ingen Mening havde eller kunde have; dersom vi med ægte Frisindethed taalte Anskuelser, der vare vor egen modsatte, og discuterede Sagen roligt med vore Modstandere, saa vilde Verden være langt kjedligere at leve i, og i ethvert Tilfælde ikke halvt saa interessant, som den nu er, med dens baade kæmpemæssige og mikroskopiske Humbug. I alle Samfundets Etager føres der uafbrudt Krig, snart mellem aandelige Stormagter, snart mellem Guerillabander eller Mand mod Mand. Med sikker Tact og beundringsværdigt fint Instinct kunne selv de, som ellers forekomme os indskrænkede, opfinde nye Vaaben og udstudere en efter Omstændighederne lempet Tactik for at styrke og udvide deres egen Magt. List og Vold, Rænker og Tyranni ere de farlige Vaaben i denne Krig, og maae sammenlignes med Kanoner og Mitrailluser; men foruden dem gives der en Mængde andre Vaaben, som nærmest ere beregnede enten paa Angreb eller paa Forsvar — Vigtigheden har det Fortrin, at kunne anvendes paa begge Maader. Vigtigheden er en Gave fra Naturens Haand; den kan nok udvikles og tiltage, naar den støttes af ydre Omstændigheder, men der er paa den anden Side Mennesker, som aldrig kunne blive vigtige, enten fordi deres Beskedenhed holder dem tilbage, eller fordi en vis naturlig Sanddruhed gjør dem for ligefremme, eller fordi de mangle den Sindets Bevægelighed og den Aandsnær-værelse, som Vigtigheden kræver for hvergang at stille sig selv i Forgrunden og tillige give det Ud-seende af, at Forholdene tvinge

Thorvaldsens Fødehus i Store Grønnegade.

En til at indtage denne fremragende Plads.

Vigtigheden er Noget, som baade henrykker og pirrer, det er umuligt at vende sine Øine fra den; den frister os til at gyde Olie i Ilden, for at den kan blusse høiere; vi gaae rundt om den for at betragte den fra alle Sider som et mærkeligt Fænomen og føle os engang imellem fristede til at opføre en vild Henrykkelsesdands omkring den.

Hvorfor vi nu netop begynde med den lærde Vigtighed, kunne vi ikke engang selv gjøre os Rede for; maaskee er det kun, fordi den tilfældigviis først kommer os i Tankerne. For den store Mængde, hvis Liv og Sysler ligge fjernt fra Videnskaben, er det umuligt at skjelne imellem det, der i Sandhed fortjener Navn af Videnskab, og det, der i Sandhed fortjener Navn af videnskabeligt Humbug. Naar vi høre et Ord, et Navn, et Begreb nævne, som er os fremmed og som forekommer os at ligge i Nabolaget af det Abracadabramæssige, saa impone-res vi umaadeligt og ere tilbøielige til at tillægge den, der næv-nede det, en omfattende Viden, og dog er han maaskee ligesaa uvidende som vi selv; maaskee har han Øieblikket forud læst det i en Fremmedordbog. Overalt er det Enkelthederne, især de intet-sigende Enkeltheder, som impone-re os. Dersom en Videnskabs-mand giver os i forstaaelige Oversigter Resultatet af mange Aars grundige Forskninger, saa finde vi ofte, at da han taler det samme Sprog som alle vi Andre, saa er der ikke Noget ved det; men har han derimod undersøgt Kloen paa et af Bagbenene paa en Torbist, og skrevet en stor Bog derom; eller har han i Archiverne opstøvet en hensuldret Mette Pedersdatter, som er død for flere hundrede Aar siden, og som for den Sags Skyld allerhelst maatte hvile i Fred, hjemfalden til »Støvet«, saa er der Alarm i Leiren, og vi, som staae udenfor Sagen, hjælpe til efter bedste Evne. Vi, den store Mængde, ere den Mur, hvorimod Vigtig-hedens Raab slaaer an og giver Echo; derfor have ogsaa vi Andel i den lærde Vigtigheds Be-staaen. Dersom vi ikke affecte-